

Arrest

nr. 340 864 van 10 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 april 2024 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Aan verzoeker werd op 25 april 2024 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven. Deze beslissing werd door verzoeker niet aangevochten.

1.2. Diezelfde dag werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd, voor de duur van acht jaar. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer:

Naam : Z.

voornaam : M.

geboortedatum : 01.10.2002

geboorteplaats : L.

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 25.04.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Z. M. heeft de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht op 29.11.2023 ingevuld tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken. Hij verklaart sinds een week in België te zijn. Betrokkene zou een vaste relatie hebben in België maar weigert meer details te geven. In de gevangenis krijgt hij enkel bezoek van zijn moeder. Deze dame is niet gekend bij Dienst Vreemdelingenzaken. Wat zijn mogelijke partner betreft mag gesteld worden dat het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Wat zijn moeder betreft dient er op gewezen te worden dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden enkel betrekking heeft op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen genieten niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn moeder. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden met zijn moeder wordt dan ook niet aangenomen. Verder verklaart Z. M. ook dat hij een Spaanse verblijfsvergunning heeft. Het document zelf heeft hij niet bij. De Spaanse autoriteiten hebben op 08.02.2024 gemeld dat betrokkene als minderjarige in Spanje heeft verbleven maar dat hij nu geen recht op verblijf meer heeft. Z. M. verklaart dat hij in België geslagen is geweest en daardoor in het Sint-Jan ziekenhuis in Brussel werd opgenomen. Hij zou nog last hebben van hoofdpijn, maar het is niet duidelijk of hij de gevangenisdokter heeft gesproken of niet. Betrokkene staft zijn verklaringen bovendien niet aan de hand van medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Bovendien brengt hij geen enkel bewijs dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn terug te keren naar zijn land van oorsprong ten einde er de nodige medische zorgen te krijgen. Z. M. stelt dat hij niet wil terugkeren naar Marokko omdat hij als minderjarige naar Spanje is gereisd en hij dus sindsdien geen banden meer heeft met zijn vaderland. Dit argument behoort echter tot de privésfeer en valt niet binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstallen met braak, inklimming, valse sleutels, als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 06.02.2024 door de correctionele rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf met 3 jaar uitstel voor 6 maanden. Uit het vonnis blijkt dat Z. M. zich te Aalst in de nacht van 25 oktober 2023 op 26 oktober 2023 schuldig heeft gemaakt aan het stelen van een laptop van het merk ASUS, drie gouden trouwringen en 70 EURO cash geld.

Het gedrag van betrokkene is zonder meer laakbaar geweest. Het plegen van diefstallen getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druipt in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands privéleven vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving.

Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Rekening houdend met de precare verblijfssituatie van betrokkene en met de maatschappelijke impact van zijn misdadig gedrag en het lucratief karakter van de feiten, kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert de volgende middelen aan:

“Eerste middel: schending van de motiveringsplicht

1.

Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980. Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

Het inreisverbod dat afgeleverd werd aan verzoeker is niets meer of minder dan een kopie van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is letterlijk “copy & paste”. Alleen al om die reden kunnen zich er ernstige vragen gesteld worden bij de motivering. Gezien het toch om een andere maatregel gaat, zou men toch ook een andere motivering mogen verwachten, quod non.

Bovendien, baseert men zich in het oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schade, enkel op één veroordeling door de correctionele rechtbank van Dendermonde dd. 06.02.2024.

Deze veroordeling houdt verband met de dakloosheid van verzoeker – cfr. supra.

Gezien deze veroordeling kan volgens de Belgische Staat worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De Belgische Staat kan zich, om te oordelen dat een inreisverbod van maar liefst 8 jaar gepast is, niet enkel en alleen baseren op deze ene veroordeling zonder dan nog de inhoud van deze veroordeling ter dege te bespreken en zonder rekening te houden met de feiten die eraan voorafgaan zijnde dak- en uitzichtloosheid.

De overheid kan niet aantonen dat zij dit gegeven én het gedrag van verzoeker ter dege heeft onderzocht.

Zij kan niet aantonen dat verzoeker werkelijk een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Het valt ook te benadrukken dat de Belgische Staat besluit tot een inreisverbod van 8 jaar zonder dat de overheid de dwingende sociale noodzaak aantoont.

De overheid heeft niet onderzocht of er actueel een gevaar voor de openbare orde aanwezig is.

Er lijkt enkel sprake te zijn van speculatie.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

De Belgische Staat faalt dan ook om aan te tonen dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde dan ook niet weerhouden worden.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.

3.2. Tweede middel: schending van redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel

1.

Aangezien er ten tweede schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met art. 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden.

Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.

Een inreisverbod is op te leggen in het geval er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde én een afwezigheid van humanitaire redenen.

In casu wordt er een inreisverbod van 8 jaar opgelegd omdat er sprake zou zijn van een bedreiging voor de openbare orde.

Cruciaal in deze is de definiëring van het begrip openbare orde. In de terugkeerrichtlijn zelf zit echter geen definitie van het begrip. België springt hier om met een zeer brede interpretatie door hier ook veroordelingen wegens diefstal onder te laten vallen. Er zij evenwel aan herinnerd, dat de uitzondering betreffende de openbare orde, evenals alle afwijkingen van een fundamenteel beginsel van het Verdrag, beperkend moet worden uitgelegd.

Bovendien vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Daaruit volgt, dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet, voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (arrest Bouchereau, , punt 28).

Dat is in casu, geenszins het geval.

Het gaan hier over een geval van dak- en uitzichtloosheid die tot het strafbare feit hebben geleid, de overheid heeft dit onvoldoende onderzocht.

Bovendien, baseert men zich in het oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden, enkel op deze ene veroordeling waarvan dan nog een deel met uitstel werd uitgesproken.

De Belgische Staat kan zich, om te oordelen dat een inreisverbod van 8 jaar gepast is, niet enkel en alleen baseren op dit ene veroordeling.

De overheid kan niet aantonen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde niet weerhouden worden.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan.

Zo werd er op geen enkele wijze een onderzoek gedaan naar de actuele situatie en naar het feit of er heden een actueel gevaar voor de openbare orde bestaat (zie supra eerste middel).

Zo heeft men verzoeker zelfs niet ondervraagd.

Nergens wordt aannemelijk gemaakt waarom een inreisverbod van 8 jaar proportioneel en redelijk zou zijn.”

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota als volgt:

“In zijn middelen beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Motiveringsplicht,*
- de zorgvuldigheids- & redelijkheidsbeginsel,*

1. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing. (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008, nr. 186.486, RvV 206 198 dd. 29.06.2018)

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582)

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 november 2001, nr. 101.624)

De motivering die aan de basis ligt van de bestreden beslissing vindt ook steun in de aan Uw Raad voorgelegde stukken, zodat evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

In dit geval moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. In de bestreden beslissing (bijlage 13sexies) wordt duidelijk gemotiveerd en geeft aan waarom een inreisverbod wordt afgeleverd en dit bij toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid, waarin gesteld wordt dat:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Het begrip ‘openbare orde’ wordt door de rechtspraak van het Hof van Justitie als volgt bepaald: “Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.”

Het komt de gemachtigde toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Zoals blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie kan een strafrechtelijke veroordeling, zelfs als deze niet onherroepelijk is, aanleiding geven tot de vaststelling van een gevaar voor de openbare orde, “wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt” (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, Zh. en O, §51).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in voorliggende zaak de bevoegde staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De minister moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen, zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij/zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij kan worden opgemerkt: “dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde op zeer gedegen wijze is vastgesteld dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een ernstig gevaar impliceert voor de openbare orde.

Op 06.02.2024 is verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot 1 jaar gevangenisstraf met 3 jaar uitstel voor 6 maanden voor diefstallen met braak, inklimming, valse sleutels, als dader of mededader.

Verzoeker had reeds een inreisverbod van drie jaar gekregen 26/10/2023.

Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740).

De verzoeker hekelt nog dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet de gedragingen en veroordelingen definieert die een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormen, terwijl de zesde overweging van de Terugkeerrichtlijn luidt dat overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Europese Unie beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld moeten worden en op

objectieve criteria moeten berusten. Het betoog van de verzoeker komt echter neer op loutere wetskritiek, waarvoor de Raad niet bevoegd is en waarmee de onwettigheid van het bestreden inreisverbod geenszins wordt aangetoond.

In elk geval toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onredelijk of onzorgvuldig te werk ging door op basis van de veroordelingen en de aard van de gepleegde feiten te concluderen dat er sprake is van "een ernstige bedreiging voor de openbare orde". Vervolgens heeft de gemachtigde van de staatssecretaris deze vaststelling afgewogen tegen de "specifieke omstandigheden" in de zin van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet, waarbij de gezondheidstoestand en de familiale situatie van verzoeker werd toegelicht en wordt besloten dat een inreisverbod met een duur van 8 jaar proportioneel is. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Verzoeker toont evenmin aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke of juridische grondslagen of de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Er is geen sprake van de motiveringsplicht. Het opgeworpen middel is ongegrond."

2.2. De middelen worden samen beoordeeld.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

2.2.2. Het inreisverbod is gestoeld op artikel 74/11, §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Luidens deze bepaling kan de beslissing tot verwijdering gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Luidens het eerste lid van deze paragraaf moet rekening worden gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Verzoeker betoogt in essentie dat de verwerende partij zich niet kan baseren op één enkele veroordeling om te oordelen dat een inreisverbod van 8 jaar gepast is, zeker nu deze veroordeling dan nog deels met uitstel is. Hij verwijst verder naar de omstandigheden die hem zouden hebben geleid tot het plegen van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld.

De toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inreisverbod van meer dan vijf jaar, vereist een "ernstige bedreiging" voor de openbare orde of nationale veiligheid.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan diefstallen met braak, inklimming, valse sleutels, als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 06.02.2024 door de correctionele rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf met 3 jaar uitstel voor 6 maanden. Niettegenstaande de verwerende partij verwijst naar "diefstallen" gaat het om één feit, met name de diefstal van een laptop, drie gouden trouwringen en 70 euro cash geld, in de nacht van 25 op 26 oktober 2023 met één benadeelde.

De Raad treedt de verwerende partij bij waar zij motiveert dat het gedrag van verzoeker laakbaar is geweest, dat het getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en indruist tegen de maatschappelijke normen, dat de slachtoffers niet alleen materiële schade toebrengt maar ook een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers, en dat deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel veroorzaken in de samenleving.

Dit zijn echter algemeenheden die de verwerende partij er niet van ontslaan om, zoals artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat oplegt, rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker.

De Raad stelt in die context vast dat wordt verwezen naar “antisociale persoonlijkheidskenmerken”. Dit is echter een gratuite diagnostische beoordeling die, wat verzoeker aangaat, op geen enkele grond lijkt te zijn gesteund.

Verder wordt ook gewezen op verzoekers “misdadig gedrag”.

Artikel 1 van het Strafwetboek luidt evenwel als volgt:

*“Het misdrijf, naar de wetten strafbaar met een criminele straf, is een misdaad.
Het misdrijf, naar de wetten strafbaar met een correctionele straf, is een wanbedrijf.
Het misdrijf, naar de wetten strafbaar met een politiestraf, is een overtreding.”*

Naar luid van de artikelen 9 en 11 van het Strafwetboek zijn criminele straffen: opsluiting of hechtenis van meer dan vijf jaar. Overeenkomstig artikel 25 van het Strafwetboek is een correctionele straf een misdrijf dat bestraft wordt met een straf van acht dagen tot maximum vijf jaar. Verzoeker is veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf met 3 jaar uitstel voor 6 maanden, en dus voor een correctionele straf. Uit deze enkele veroordeling kan dus geen “misdadig” gedrag worden afgeleid, en dat gedrag blijkt verder uit niets anders.

De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat de verwerende partij, naast de verwijzing naar de veroordeling van verzoeker voor een eenmalig feit, zich heeft bediend van een aantal algemene beschouwingen enerzijds en een aantal toegeschreven gedragskenmerken die geen steun vinden in de feitelijke en juridische elementen van het administratief dossier anderzijds.

Uit de bestreden beslissing blijkt dus niet dat de verwerende partij op zorgvuldige wijze heeft onderzocht of het eenmalige feit waarvoor verzoeker werd veroordeeld kan worden gekwalificeerd als een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid dat een inreisverbod voor de duur van acht jaar rechtvaardigt. De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij in haar nota betoogt dat “uit de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde op zeer gedegen wijze is vastgesteld dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een ernstig gevaar impliceert voor de openbare orde.”

Eén en ander klemt des te meer nu de verwerende partij in haar nota er zelf op wijst dat “verzoeker [...] reeds een inreisverbod van drie jaar [had] gekregen” op 26 oktober 2023. Uit het administratief dossier blijkt dat dit inreisverbod van 26 oktober 2023 is gemotiveerd als volgt:

*“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:
Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Aalst op 26.10.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal
Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”*

Het betreft dus onmiskenbaar dezelfde feiten. Dat de verwerende partij verzoeker voor dezelfde feiten en zonder meer nu eens een inreisverbod van drie jaar zou opleggen en dan weer voor acht jaar is kennelijk onredelijk.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht zijn aangetoond. De uiteenzetting in de nota bevat geen elementen die een ander licht werpen op deze beoordeling. De middelen zijn in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 april 2024 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS